

jsou tudíž důvodné. Neoprávněná jest i jeho výtka co do posouzení příčinné souvislosti. Příčinou žalobcova úrazu nebyla srážka motocyklu s autobusem, která ovšem padá na vrub řidiče motocyklu, nýbrž vlastní a přímou příčinou žalobcova úrazu bylo, že po oné srážce žalovaný řidič s autobusem ještě popojel. Tím byla příčinná souvislost mezi onou srážkou a žalobcovým úrazem přerušena, a poněvadž se žalovanému nepodařilo prokázat, že toto popojetí autobusu nebylo možno při náležité opatrnosti odvrátiti, jde tato vlastní příčina, kterou teprve žalobcův úraz byl způsoben, na vrub žalovaného. Protože se žalovanému nepodařilo prokázat, že škodná událost jest výhradně v příčinné souvislosti jen s provozem motocyklu nebo s jednáním jeho řidiče (srov. rozh. č. 12333 Sb. n. s.), bylo odvolacím soudem podle ustanovení § 3, posl. odst., autom. zák. právem uznáno, že jest žalobní nárok svým důvodem zcela po právu.

Čís. 16503.

Vyživovací zákon (zák. č. 4/1931 Sb. z. a n.).

Ve sporu o poddlužnické žalobě podle § 2 vyživ. zák. musí žalobce dokázat, že vedl proti žalovanému exekuci na mzdu, která přísluší osobě právně zavázané k výživě, výchově nebo zaopatření. Neučinil-li tak, nejde na straně žalovaného o nedostatek pasivního oprávnění k žalobě v materiálním smyslu, který by žalovaný musil namítati, nýbrž o podmínku dotčené žaloby, k níž musí soud přihlížeti z úřadu.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1937, Rv II 722/37.)

Srov. rozh. č. 12356 Sb. n. s.

Žalobkyně se na obou žalovaných Františku a Aloisii P-ových domáhá poddlužnickou žalobou zaplacení 1.275 Kč s přísl., pro něž jako pro výživné dlužné jejím rozvedeným manželem Františkem P. ml. marně vedla exekuci na jeho služební plat, který mu přísluší proti žalovaným. Žalovaní popřeli obsah žaloby a bránili se proti žalobě věcnými námitkami, o něž tu nejde. Soud první stolice uznal podle žaloby proti oběma žalovaným. Odvolací soud zamítl žalobu proti žalované Aloisii P-ové, jinak napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Soud první stolice vyhověl napadeným rozsudkem žalobě podle § 308 ex. ř. a § 2 vyživ. zák. č. 4/1931 Sb. z. a n. proti oběma žalovaným — rodičům Františka P. ml., který jest povinen platiti žalující manželce výživné ze zákona 150 Kč měsíčně — a uznal, že oba žalovaní jsou solidárními dlužníky. Odvolání druhé žalované Aloisie P. jest oprávněné, a to z důvodů uvedených v plen. rozh. č. 12356 Sb. n. s. Ze spisu E 1765/35, jehož se žalobkyně sama v žalobě dovolává, vyplývá totiž, že žalobkyně nevedla vůbec exekuci na manželův plat u žalované Aloisie P., nýbrž jen na jeho plat u žalovaného poddlužníka

Františka P. st., takže žalobkyně nemůže nastupovati proti Aloisii P. přímou žalobou. V té příčině bylo tudíž oprávněnému odvolání vyhověti a zamítnouti přímou žalobu proti Aloisii P.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalobkyně.

D ů v o d y:

Dovolání vytýká toliko, že žalovaná v první stolici nenamítala nedostatek pasivní legitimace, ani jej v odvolacím řízení neuplatňovala a že proto odvolací soud nebyl oprávněn zabývat se otázkou její pasivní legitimace. Dovolatelka však přehlíží, že v souzeném případě nejde o nedostatek pasivní legitimace ve smyslu materiálním, který by ovšem musela žalovaná strana namítati, nýbrž že jde o podmínku poddlužnické žaloby podle § 2 vyživ. zákona, k níž musí soud přihlížeti z povinnosti úřední. Žalobkyně tvrdila v žalobě, že vedla k vymožení svých vyživovacích nároků exekuci na mzdu Františka P. ml., která mu přísluší jako zemědělskému pomocníku u žalovaných, a dovolávala se v té příčině spisu E 1765/35. Žalovanými byl popřen obsah žaloby a bylo proto povinností žalobkyninou, aby dokázala to, že vedla exekuci na mzdu, která přísluší jejímu manželovi Františku P. ml. proti oběma žalovaným. Prvý soud také o této okolnosti připustil a provedl důkaz exekucním spiseč E 1765/35 a byl proto odvolací soud oprávněn tohoto důkazu použít a z něho zjistiti, že žalobkyně nevedla exekuci na mzdu, která přísluší povinnému Františku P. ml. proti žalované Aloisii P.

Čís. 16504.

Vyživovací zákon (zák. č. 4/1931 Sb. z. a n.).

Kdo je právně zavázán k výživě, výchově nebo zaopatření jiného a nemá jmění nebo stálých příjmů, aby z nich mohl úplně uhraditi potřebný náklad (§ 1 uved. zák.), jest povinen vykonávati i takovou výdělečnou činnost, která neodpovídá jeho předběžnému vzdělání. Pokud zavázaný (absolvent odborné hospodářské školy) nevyužil všech prostředků k tomu, aby se postaral o výdělečnou činnost.

Osoby uvedené v § 3 vyživ. zák. jsou za předpokladů tam uvedených zavázány oprávněné osobě, jíž bylo prisouzeno výživné proti přímo zavázanému, též za výživné dlužné za dobu minulou, t. j. před podáním žaloby na ně, a možno je odsouditi i k plnění dospívajícímu teprve v budoucnosti, ovšem jen po dobu, po kterou budou poskytovat podporu přímo zavázanému.

Zásada »nemo pro praeterito alitur« platí tu jen do podání žaloby o výživné na osobu přímo zavázanou.

Promlčení vykonatelné pohledávky výživného se přerušuje podáním exekučního návrhu, jemuž bylo pravoplatně vyhověno.